

разказитѣ на баба хаджи *Ивана Иванова*, 86 годишна, имало два хармана за райтѣ. На единия харманъ се вършеела и прибирала храната откъмъ Присовската страна, а на втория — откъмъ Церовокорийската. При харманитѣ имало одаи за работницитѣ, за пазачитѣ, подслонъ за добитѣка и пастиритѣ.

Добритѣ относки между турци и българи се помрачавали всѣки пжтъ, когато се вдигали бунтове между раята за освобождение, а най вече когато настѣпвали войни между Русия и Турция. Райтѣ се надѣвали, че „*Дядо Иванъ*“

Гроздю Д. Първановъ,
иметъ на селото, дългогодишенъ
кооперативенъ деецъ.

Тодоръ П. Мицовъ,
мѣстенъ общественикъ, сега се-
кретаръ бирникъ въ с Мерданя.

иде да ги освободи, радвали се скришомъ и неохотно давали добитѣкъ, данъци, кола, храни за аскера. Това, естествено, възбуждало турцитѣ и взаимнитѣ псувни почвали. Ала до сблъсквания никога не се е достигало въ Пчелище.

Църква и свещеници.

Черковище.—Стожеритѣ на райтѣ били църквата и манастиритѣ. Въ скутоветѣ на тѣзи две свети мѣста българитѣ намирали утѣха, насърчение, спасение и въ нѣкои случаи защита.

Въ Пчелище, надъ сегашната църква, по-високо къмъ северъ, се намира мѣстността Черковище. Навѣрно на това мѣсто ще да е имало отъ рано стара сграда, гдето презъ вѣковетѣ се е събирало българското население за молитва и обреди. Въ тежки времена за християнитѣ или поради нѣкоя природна стихия църковната сграда изчезнала и общото богослужение се прекратило. Колко време е траяло това, не се знае.